

Sygn. akt IV U 884/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Alicja Kowalska-Kulik

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Rusnarczyk

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2013 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania J. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 17 maja 2013 roku znak: (...)

w sprawie J. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. A. emeryturę od dnia (...).

Sygn. akt IV U 884/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 października 2013 roku

Decyzją z dnia 17 maja 2013 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. odmówił J. A. przyznania emerytury, ponieważ mimo, iż wykazał on na dzień 1 stycznia 1999 roku 25 letni okres składkowy i nieskładkowy, to jednak nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Uzasadniając swoją decyzję organ rentowy powołał się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz.43 ze zm.).

Od powyższej decyzji odwołał się J. A., kwestionując stanowisko organu rentowego, który nie zaliczył mu jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od dnia 3 czerwca 1976 roku do dnia 29 czerwca 1991 roku w charakterze garbarza, przy wyprawianiu skór. Odwołujący się wniósł o uwzględnienie powyższego okresu jako pracy w szczególnych warunkach w oparciu o zeznania świadków.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. wniósł o oddalenie odwołania. Ustosunkowując się do argumentacji zawartej w odwołaniu wskazał, że decyzja organu rentowego jest zasadna i zgodna z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych, ponieważ odwołujący się nie wykazał wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy podał, że odwołujący nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. W ocenie organu rentowego brak świadectwa pracy traktowany jest jako brak dowodu na fakt wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że J. A., ur. (...), na dzień 1 stycznia 1999 roku wykazał 25 lat, 2 miesiące i 27 dni okresów składkowych. Odwołujący się nie jest członkiem OFE. Wniosek o emeryturę J. A. złożył do organu rentowego w dniu 12 marca 2003 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. A. w latach 1968 – 1991 zatrudniony był w Zakładzie (...) z siedzibą w N. w pełnym wymiarze czasu pracy. Z tego okresu organ rentowy uwzględnił odwołującemu się następujące okresy ubezpieczenia:

- od 26 listopada 1968 roku do 15 sierpnia 1970, od 1 września 1970 roku do 9 listopada 1970 roku, od 1 lutego 1971 roku do 1 lipca 1971 roku, od 15 lipca 1971 roku do dnia 25 listopada 1971 roku (w charakterze ucznia),
- od 26 listopada 1971 roku do 15 lipca 1972 roku (7 miesięcy, 19 dni), 1 sierpnia 1972 roku do 31 sierpnia 1974 roku (2 lata, 1 miesiąc) – jako pracownika w pełnym wymiarze czasu pracy,
- od 1 września 1974 r. do 21 października 1974 r., od 1 czerwca 1976 r. do 31 grudnia 1978 r. (w charakterze ucznia),
- od 1 stycznia 1979 roku do 7 lipca 1991 roku (12 lat, 6 miesięcy, 7 dni).

Odwołujący się przez cały okres zatrudnienia pracował przy garbowaniu skór co najmniej po 8 godzin dziennie, początkowo jako uczeń (lata 1968-1971), a następnie jako pracownik. Jako uczeń odwołujący przychodził do pracy rano na godzinę 7.00 i pracował do 14. 30- 15.00, potem przez 2- 3 dni w tygodniu chodził do wieczorowej szkoły zawodowej dla pracujących w godzinach od 15.00 – 19.00/20.00.

W okresie od 2 sierpnia 1974 roku do dnia 2 sierpnia 1977 roku J. A. miał zawartą umowę o naukę rzemiosła w celu nabycia odpowiednich uprawnień, weryfikowanych przez Izbę Rzemieślniczą. Umowa ta jednak nie wpłynęła na jego pełnowymiarowy czas pracy w charakterze garbarza.

Zakład pracy, w którym pracował odwołujący zajmował się garbarstwem i wyprawianiem baranich skór. Czynności garbarskie polegały na wyprawianiu skóry, tj. jej moczeniu, praniu, fresowaniu, czyli odmięśnianiu i zaprawianiu w kwasie, ręcznym wcieraniu chromu, następnie suszeniu i odtłuszczaniu, potem jej farbowaniu, ponownym suszeniu, prasowaniu, czesaniu, rozbijaniu włosa i wykańczaniu. Czynności te wykonywane były przede wszystkim ręcznie – w zimnych, wilgotnych oraz zapyłonych pomieszczeniach. Używano szkodliwych kwasów, w tym mrówkowego oraz chromu i farb. Odwołujący się poza garbowaniem skór nie wykonywał innych czynności.

Razem z odwołującym się przy garbowaniu skór pracowali: S. M. w latach 1968 roku do 1978 roku, z dwuletnią przerwą oraz J. M. w latach od stycznia 1969 roku do końca września 1979 roku, również jako garbarze.

(**dowód:** umowa o naukę rzemiosła, k. 21 akt rentowych, zestawienie uwzględnionych okresów ubezpieczenia, k. 39 akt rentowych, protokół rozprawy, k. 24 – verte, zeznania świadka S. M., k. płyta DVD z nagraniem przesłuchania - min. 00:04:15, k. 26, zeznania świadka J. M., płyta DVD z nagraniem przesłuchania - min. 00:25:13, k. 26, zeznania odwołującego się, płyta DVD z nagraniem przesłuchania - min. 00:37:48, k. 26, akta emerytalne świadka J. M.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, której wiarygodności i mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach odwołującego się J. A. oraz świadków S. M. i J. M., uznając je za wiarygodne, spójne, logiczne oraz zgodne z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie. Brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia ich wiarygodności. Zeznania

J. A. znajdują potwierdzenie w zeznaniach w/w świadków, którzy w sposób obiektywny potwierdzili, że odwołujący się w spornym okresie pracował przy garbowaniu skór.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie J. A. zasługuje na uwzględnienie.

Według w/w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009, nr 153, poz. 1227 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (art. 184 ust. 2 cyt. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku)

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych- art. 32 ust 2 cyt. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009, nr153, poz. 1227). Warunki przejścia na emeryturę przez wymienionych powyżej pracowników określa rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.83 Nr 8 poz. 43 ze zm.). Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy zatrudnienia stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust.2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy - § 2 ust 1 i 2 cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów.

Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełni łącznie następujące warunki tj. osiągnie wiek emerytalny, wynoszący dla kobiet 55 lat, 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Za wymagany okresem zatrudnienia uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 i 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku). Z reguły wymaganym stażem pracy uprawniającym do niższego wieku emerytalnego jest okres 15 lat- pracy w szczególnych warunkach.

Wyszczególnienie prac uznawanych za wykonywane w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zawierają wykazy A i B stanowiące załącznik do wskazanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Przenosząc te ogólne rozważania na grunt stanu faktycznego niniejszej sprawy wskazać należy, iż odwołujący się spełnia wymagany okres pracowniczego zatrudnienia na dzień 1 stycznia 1999 roku stosownie do regulacji w/w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku. Wykazał bowiem łączny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 25 lat, 2 miesięcy

i 27 dni okresów składkowych. Odwołujący się nie jest członkiem OFE. Spór dotyczy natomiast wymaganego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z wykazem A, dział VII, poz. 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, prace przy garbowaniu i wykańczaniu skór są zaliczane do prac, których wykonywanie uprawnia do emerytury w wieku wcześniejszym.

Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika jednoznacznie, że odwołujący się wykonywał w/w prace. Potwierdziły to zeznania świadków: S. M. i J. M., które w pełni korespondowały z zeznaniami odwołującego się. J. A. przez cały okres zatrudnienia pracował jako garbarz; innych czynności nie wykonywał. Bezsporne jest, iż na początku zatrudnienia przez okres trzech lat odwołujący był uczniem, a potem też w 1974 r. miał zawartą umowę o naukę rzemiosła na okres trzech lat. Jednak okres, który został zaliczony przez ZUS jako pracowniczy w pełnym wymiarze czasu pracy od 26 listopada 1971 roku do 15 lipca 1972 roku (7 miesięcy, 19 dni), od 1 sierpnia 1972 roku do 31 sierpnia 1974 roku (2 lata, 1 miesiąc) oraz od 1 stycznia 1979 roku do 7 lipca 1991 roku (12 lat, 6 miesięcy, 7 dni), przekracza wymagane 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Wobec powyższego w ocenie Sądu odwołujący się spełnia wymagane przesłanki, które dają mu prawo do przyznania emerytury na warunkach preferencyjnych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2009, Nr 153, poz. 1227) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze(Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W tym stanie rzeczy Sąd - na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc i powołanych powyżej przepisów prawa materialnego - zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał J. A. emeryturę od dnia (...), tj. od daty ukończenia 60 roku życia.